

UCHWAŁA
Rady Ławniczej Sądu Najwyższego II kadencji
nr 21/2025
z dnia 5 grudnia 2025 r.
w sprawie uchwały Sądu Najwyższego w składzie dwu izb odstępującej od zasady
prawnej sformułowanej przez skład siedmiu sędziów
Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 września 2025 r.

W związku tym, że dnia 3 grudnia 2025 r. zebrały się na wspólnym posiedzeniu Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych SN oraz tzw. Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych SN, a następnie podjęły uchwałę w sprawie odstąpienia od zasady prawnej sformułowanej przez skład siedmiu sędziów Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 września 2025 r. (sygn. III PZP 1/25), Rada Ławnicza Sądu Najwyższego II kadencji oświadcza, jak poniżej.

1. W posiedzeniu i przyjęciu uchwały uczestniczyły i sprawczo działały, tj. sprawozdawały i przewodziły osoby usurpujące sobie funkcje sędziów Sądu Najwyższego, jako że zostały powołane wadliwie w procedurze z udziałem niekonstytucyjnie ukształtowanej, nielegalnej Krajowej Rady Sądownictwa, które w świetle obowiązującego prawa i orzecznictwa krajowego, unijnego i międzynarodowego winny powstrzymać się od podejmowania wszelkich czynności prawnych w Sądzie Najwyższym, zaś w świetle nieodmiennego stanowiska Rady ustąpić z nieprawnie pełnionych funkcji.

2. Osoby te wspólnie i w porozumieniu, pod pozorem pełnionych rzekomo funkcji podjęły ww. uchwałą nielegalną próbę zdezawuowania obowiązującego orzecznictwa krajowego, unijnego i międzynarodowego, które prawomocnie podważyło ich własny, indywidualny status w Sądzie Najwyższym, przez co stają się one *iudices in causis suis*.

3. Sąd Najwyższy obradował w składzie dwóch połączonych izb, przy czym jedna z nich, tj. tzw. Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych SN, nie jest sądem w rozumieniu Konstytucji RP i prawa Unii Europejskiej, co stwierdzono zarówno w orzeczeniach trybunałów międzynarodowych, jak i sądów krajowych, w tym ostatnio w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 4 września 2025 r. (sygn. C-225/22) oraz w uchwale składu 7 sędziów Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych SN z dnia 24 września 2025 r. (sygn. III PZP 1/25). Rada Ławnicza SN wskazywała to wielokrotnie, ostatnio w uchwale nr 8/2025 z dnia 13 czerwca 2025 r. w sprawie statusu Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych SN.

4. Wobec powyższego ww. zebranie sędziów oraz osób usurpujących sobie funkcje sędziów SN, działając formalnie z konstytucyjnym udziałem ww. tzw. izby, nie miało charakteru posiedzenia połączonych izb SN, nie mogło zatem prawomocnie podejmować żadnych wiążących uchwał, a każda podjęta uchwała jest wyłącznie *privatorum conventio*, podjęta *contra legem*. Od uchwały SN mającej moc zasady prawnej może odstąpić tylko SN w składzie spełniającym wszystkie wymogi formalne wynikające z przepisów prawa.

5. Przedmiotowa uchwała, niezależnie od sposobu jej ogłoszenia i uzasadnienia, nie jest aktem sądu, nie ma mocy prawnej uchwały SN.

6. Należy podkreślić godną szacunku postawę tych sędziów Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych SN, którzy – jak *pleno titulo* SSN Bohdan Bieniek, SSN Jolanta Frańczak, SSN Dawid Miąsik czy SSN Piotr Prusinowski – odmówili udziału w naradzie w dniu 2 grudnia 2025 r. oraz w posiedzeniu w dniu 3 grudnia 2025 r.

Rada Ławnicza SN II kadencji apeluje do organów i instytucji państwa polskiego, polskich sędziów i ławników sądów powszechnych oraz do wszystkich praworządnych ludzi dobrej woli, aby uchwałę tę uznali za niewydaną, zaś jej ewentualne skutki prawne całkowicie pomijali w podejmowanych czynnościach prawnych.

Niezależnie jednak od ww. konstatacji, odnośnie do meritum podjętej 3 grudnia b.r. uchwały, Rada Ławnicza SN w interesie opinii publicznej oraz samych ławników SN zauważa, że:

1. Prawo do sądu w tradycjach konstytucyjnych państw europejskich, w tym – ale nie tylko – Unii Europejskiej, oznacza władzę sądowniczą odrębną i niezależną od władzy ustawodawczej i wykonawczej. Tak samo jest ono rozumiane w tradycji konstytucyjnej Rzeczypospolitej Polskiej, i wyrażone w obecnej Konstytucji RP, w art. 45, z którym ściśle wiążą się m.in. art. 2, 8, 9, 10, 173 i 175, jest ono też podniesione do rangi prawa podstawowego obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej (w art. 47 *Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej*), a także do rangi jednego z fundamentalnych praw człowieka (art. 6 *Europejskiej Konwencji Praw Człowieka*). W związku z tym nie jest to element sposobu organizacji wymiaru sprawiedliwości. Państwa członkowskie Unii Europejskiej poprzysięgły, że UE opiera się na wartościach poszanowania godności człowieka, wolności, demokracji, równości, państwa prawnego i poszanowania praw człowieka. Koncepcja prawa najwyższego, jakim jest konstytucja, i przyjęte na jej podstawie umowy międzynarodowe są zabezpieczeniem trwałości i nienaruszalności tych wartości, wyznaczających poniekąd granice swobody władzy ustawodawczej i wykonawczej. Niezależność sądu i niezawisłość sędziego jest chroniona w interesie obywateli Rzeczypospolitej Polskiej (jednocześnie obywateli UE), a także wszystkich osób znajdujących się pod władzą państwa polskiego w rozumieniu art. 37 ust. 1 Konstytucji RP. Bez zagwarantowania prawa do należytego, rzeczywistego sądu, a więc niezależnych sądów oraz niezawisłych i bezstronnych sędziów, ochrona wolności i praw obywatelskich staje się fikcją. Obywatele Rzeczypospolitej, decydując o wstąpieniu do Unii Europejskiej, opowiedzieli się po stronie takiego właśnie wzmocnienia zabezpieczeń swych praw. W obecnym stanie prawnym to z Konstytucji RP wynika nakaz przestrzegania m.in. *Europejskiej Konwencji Praw Człowieka* i *Karty Praw Podstawowych UE*, a więc i nakaz wykonywania orzeczeń ETPC i TSUE przez wszystkich przedstawicieli każdej władzy publicznej (art. 9 i 91 Konstytucji).

2. Prawdą jest, że organizacja sądownictwa jest zgodnie z traktatami unijnymi kwestią wewnętrzną krajów członkowskich UE, a nie prawa UE. Organizacja ta nie może jednak prowadzić do naruszenia fundamentów UE, wyrażonych m.in. w art. 47 *Karty Praw Podstawowych UE* (*Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony uprzednio na mocy*

ustawy. Każdy ma możliwość uzyskania porady prawnej, skorzystania z pomocy obrońcy i przedstawiciela). O ile regulacja ustrojowa krajowego wymiaru sprawiedliwości należy do ustawodawcy krajowego, o tyle poprzez traktaty unijne i akcesję do Unii Europejskiej Polska uczyniła swoje sądy krajowe sądami w sensie prawnym europejskimi (sądami UE), a na temat tychże ma prawo wypowiadać się właściwy trybunał Unii Europejskiej, tj. Trybunał Sprawiedliwości UE, zwłaszcza gdy ukształtowane prawem krajowym sądy krajowe nie spełniają definicji sądu europejskiego i nie gwarantują obywatelom UE oraz osobom pozostającym pod prawną jurysdykcją państwa rzetelnego, właściwego rozpatrzenia sprawy.

3. Co więcej, zgodnie z ratyfikowaną przez Rzeczpospolitą Polską i stanowiącą źródło prawa także dla sądów krajowych *Europejską Konwencją Praw Człowieka*, art. 6 *Każdy ma prawo do sprawiedliwego i publicznego rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony ustawą przy rozstrzyganiu o jego prawach i obowiązkach o charakterze cywilnym albo o zasadności każdego oskarżenia w wytoczonej przeciwko niemu sprawie karnej*. W związku z tym, także Europejski Trybunał Praw Człowieka – którego jurysdykcję Polska uznała – mógł wypowiedzieć się nt. statusu Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych. W wyroku pilotażowym w sprawie Wałęsa przeciwko Polsce (sygn. 50849/21, wyrok z 23 listopada 2023 r.), w którym stwierdził systemowe naruszenie przez Polskę *Konwencji*, uznał wyraźnie, że Izbę Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych SN tworzą sędziowie, którzy zostali powołani z rażącym naruszeniem prawa krajowego i nie stanowią sądu w rozumieniu jej art. 6.

4. Traktaty UE, *Europejska Konwencja Praw Człowieka* oraz wyroki Trybunału Sprawiedliwości UE i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka muszą być przestrzegane i wykonywane także przez wszystkie izby Sądu Najwyższego, w tym Izbę Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych SN, niezależnie od jej statusu prawnego – wynika to z art. 9 i 91 Konstytucji RP. Naruszanie zobowiązań międzynarodowych RP przez organy krajowe (w tym przez Izbę Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych SN) stanowi nie tylko naruszenie prawa międzynarodowego, lecz także delikt konstytucyjny w rozumieniu prawa polskiego.

5. Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych SN, orzekająca w dziedzinach należących do kompetencji UE (np. w zakresie praw konsumenckich), musi zatem spełniać kryteria sądu wynikające z art. 19 (obowiązek skutecznej ochrony sądowej w dziedzinach objętych prawem UE) i art. 2 *Traktatu o Unii Europejskiej* (obowiązek poszanowania wspólnych wartości, w tym zasad państwa prawnego, na których opiera się UE) oraz art. 47 *Karty Praw Podstawowych UE* (prawo do sądu ustanowionego ustawą i niezależnego). Zasada skutecznej ochrony sądowej, do której odnosi się art. 19 ust. 1 *Traktatu o Unii Europejskiej*, stanowi zasadę ogólną prawa Unii, wyrażoną w szczególności w art. 6 *Europejskiej Konwencji Praw Człowieka* oraz art. 47 *Karty*. Zgodnie z art. 52 ust. 3 *Karty Praw Podstawowych UE* znaczenie i zakres art. 47 odpowiada art. 6 *Europejskiej Konwencji Praw Człowieka* regulującemu takie samo prawo do sądu (prawo UE musi zapewnić co najmniej taki sam poziom ochrony). Prawo do sądu reguluje także art. 45 Konstytucji RP. Na podstawie art. 9 i 91 Konstytucji RP powinien on być interpretowany zgodnie z art. 6 *Europejskiej Konwencji Praw Człowieka* oraz art. 47 *Karty Praw Podstawowych UE*. W świetle wszystkich tu wymienionych fundamentalnych norm Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych SN nie jest sądem ustanowionym zgodnie z prawem i niezależnym.

6. Podjęta uchwała Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych SN, której celem jest uchylenie zasady prawnej ustalonej uchwałą Izby Pracy i Ubezpieczeń SN z dnia 24 września 2025 r. – nie jest aktem sądu spełniającym standardy wynikające z prawa UE, *Europejskiej Konwencji Praw Człowieka* (art. 6), znajdujące wyraz w orzeczeniach TSUE i ETPC. Jak podnosi orzecznictwo oraz doktryna prawa należy ją traktować jako akt nieistniejący (*null and void*, nieważny).

7. W przeciwieństwie do uchwały obu Izb SN, Uchwała Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych SN w składzie 7 sędziów (sygn. III PZP 1/25) z dnia 24 września 2025 r. jest zgodna z wymogami prawa UE i *Europejskiej Konwencji Praw Człowieka*, pozostaje i musi pozostać w mocy. W uchwale orzeczono, że wyrok Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych SN, wydany w przedmiocie skargi nadzwyczajnej, w składzie z udziałem choćby jednego wadliwie powołanego sędziego, należy uznać za nieistniejący i niebyły. Każdy sąd, do którego izba ta odeśle sprawę do ponownego rozpoznania, ma obowiązek takie założenie przyjąć. Uchwale nadano moc zasady prawnej, co oznacza, że staje się ona wiążąca dla wszystkich składów orzekających Sądu Najwyższego. Taką pozostanie i po 3 grudnia 2025 r.

8. W sprawie *AW „T”* Trybunał Sprawiedliwości UE przypomniał: *choć organizacja wymiaru sprawiedliwości w państwach członkowskich, w tym ustanowienie, skład, właściwość i funkcjonowanie sądów krajowych, należy do kompetencji tych państw, to przy wykonywaniu tej kompetencji państwa członkowskie mają obowiązek dotrzymywać zobowiązań wynikających dla nich z prawa Unii, a w szczególności z art. 19 TUE* (pkt 44). Na tej samej zasadzie, decydując o organizacji sądownictwa, państwa mają obowiązek dotrzymywać zobowiązań wynikających z *Europejskiej Konwencji Praw Człowieka*. Wyroki TSUE i ETPC dotyczą jedynie pośrednio organizacji sądownictwa, określając wymogi (prawa do sądu czy prawa do skutecznej ochrony sądowej) dotyczące powoływania sędziów, niezależności i niezawisłości, odpowiedzialności dyscyplinarnej, delegowania, usuwania z urzędu, wynagradzania itp. kwestii. Organizacja sądownictwa musi zatem być utrzymana w ramach wymogów skutecznej ochrony sądowej, a szerzej wymogów zasad państwa prawnego, które muszą być wspólne dla wszystkich państw członkowskich.

9. Stwierdzanie natomiast przekroczenia kompetencji (działania *ultra vires*) przez TSUE czy ETPC jest niezgodne z Traktatami UE oraz *Europejską Konwencją Praw Człowieka*. Uporczywe negowanie jurysdykcji TSUE i ETPC, zamiast pożądanego dialogu, cofa Polskę cywilizacyjnie i nie służy obywatelom Rzeczypospolitej. Prowadzi do chaosu i dalszego rozwierania nożyc legalnego prawa polskiego i nielegalnego kontestującego jego fundamenty pseudo-porządku prawnego, stworzonego przez polityków i dla polityków.

10. Z kolei nieuzasadnione stwierdzanie naruszenia przez TSUE czy ETPC suwerenności czy tożsamości konstytucyjnej państwa, gdy sądy te wymagają jedynie spełniania oczywistych, dookreślonych wymogów przez sądy, tj. prawidłowego powołania czy niezależności od polityków w sprawowaniu funkcji, jest nieuprawnione i niebezpieczne. Prowadzić może do wypowiedzenia Traktatów UE i *Europejskiej Konwencji Praw Człowieka*. Deklarowane nieracjonalnie i manipulatywnie w imię obrony własnej pozycji, a nie dla dobra ogółu, nastawia opinię publiczną przeciwko Unii Europejskiej, sugerując sprzeczność, której nie ma i przejmowanie praw krajowych, które nie zachodzi.

11. W kontekście zarzutu rzekomego naruszenia tożsamości konstytucyjnej TSUE odpowiedział w wyroku z dnia 5 czerwca 2023 r. (Komisja przeciwko Polsce, sygn.

C-204/21): *choć, jak wynika z art. 4 ust. 2 TUE, Unia szanuje tożsamość narodową państw członkowskich nierozdzielnie związaną z ich podstawowymi strukturami politycznymi i konstytucyjnymi, skutkiem czego państwa te dysponują pewnym zakresem uznania w celu zapewnienia urzeczywistnienia zasad państwa prawnego, to w żaden sposób nie wynika z tego, że ów obowiązek osiągnięcia rezultatu może być różny dla poszczególnych państw członkowskich. Mimo bowiem ich odrębnych tożsamości narodowych nierozdzielnie związanych z ich podstawowymi strukturami politycznymi i konstytucyjnymi, które Unia szanuje, państwa członkowskie godzą się na uznanie koncepcji państwa prawnego, którą to koncepcję dzielą, za wartość wspólną ich własnym tradycjom konstytucyjnym, której zobowiązały się przestrzegać w sposób trwały (pkt 73).*

12. Należy również przypomnieć kontekst i okoliczności bieżące. W dniu 18 grudnia 2025 r. TSUE ma wydać wyrok w sprawie Komisja przeciwko Polsce (C-448/23) dotyczący orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego z 2021 r. (K 3/21 oraz P 7/20), w których TK m.in. odrzucił zasadę pierwszeństwa prawa UE, uznał, że UE działała *ultra vires*, naruszyła suwerenność Polski i tożsamość konstytucyjną. Rzecznik Generalny Dean Spielmann przedstawił w tej sprawie opinię w dniu 11 marca 2025 r. Co do wyroku K 3/21 uznał, że *stwierdzenie przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności art. 2; art. 19 ust. 1 akapit 2; art. 4 ust. 3 TUE i art. 279 TFUE z Konstytucją stanowi oczywiste naruszenie (...) – jedno z najbardziej kardynalnych – podstawowych zasad porządku prawnego Unii. Stanowisko to narusza nie tylko autorytet wyroków Trybunału, ale także wszystkie wartości i zobowiązania, jakie traktaty nakładają na państwa członkowskie. W rezultacie wykładnia przyjęta przez Trybunał Konstytucyjny poważnie narusza pierwszeństwo, autonomię, jednolitość i skuteczność prawa Unii (pkt 94). Odnośnie orzeczenia P 7/20 stwierdził z kolei: wspomniany wyrok, stanowiący bezprecedensową „rebelię”, zakazuje wszystkim polskim organom publicznym, w tym sądom, które mogą stosować prawo Unii, wywiązywania się z obowiązków wynikających z pierwszeństwa, autonomii i skuteczności prawa Unii mających na celu zapewnienie pełnej skuteczności art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 2 TUE. W związku z tym wyrok z dnia 7 października 2021 r. narusza również wiążący skutek wyroków Trybunału, który jest istotnym elementem porządku prawnego Unii (pkt 75).*

13. Nadto trzeba zauważyć, że uchwała z dnia 3 grudnia 2025 r. opiera się na błędnych, przewrotnych przesłankach wyjściowych:

- a. Dokonuje interpretacji przepisów *Traktatu o Unii Europejskiej*, do czego izby SN nie są uprawnione – jest to bowiem kompetencja TSUE, a Trybunał zinterpretował już zarówno zakres kompetencji UE, tak w odniesieniu do art. 19 TUE, jak i art. 4 oraz 5 TUE, podziału kompetencji. Organizacja wymiaru sprawiedliwości należy do kompetencji państw członkowskich, lecz jej wykonywanie ograniczają zasady ogólne prawa UE (prawa podstawowe, jak np. prawo do skutecznej ochrony sądowej).
- b. Nie jest jasne, dlaczego akurat rzekome orzeczenia *ultra vires* TSUE naruszają art. 6 TUE (przepis ten dotyczy ochrony praw podstawowych w UE, *Karty Praw Podstawowych UE*, praw zawartych w *Europejskiej Konwencji Praw Człowieka*).
- c. TSUE nie neguje, że do organu w rodzaju polskiej Krajowej Rady Sądownictwa sędziowie mogą być wybierani przez parlament krajowy, ale podkreśla, że należy brać pod uwagę także inne okoliczności, które mogą budzić w społeczeństwie uzasadnione

wątpliwości co do niezależności i bezstronności tak wybranego organu. Wbrew wymowie uchwały można *racjonalnie formułować zastrzeżenia odnośnie do prawidłowości obsadzenia stanowisk sędziów Sądu Najwyższego względem osób powołanych na podstawie wniosków KRS działającej w oparciu o obecnie obowiązującą ustawę o KRS*¹. Ustawa ta jest zresztą w odnośnym punkcie oczywiście sprzeczna z art. 187 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 173 Konstytucji RP.

d. W uchwale postawiono tezę: *pozostawienie w obrocie prawnym uchwały III PZP 1/25 prowadziłyby do uniemożliwienia w wielu obszarach stosowania norm prawa unijnego. Dotyczyło to zwłaszcza prawa konsumenckiego oraz prawa pracy. Jedyne zapewnienie pełnej skuteczności orzeczeniom Sądu Najwyższego zapadającym w toku kontroli nadzwyczajnej w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, pozwala wywiązywać się należycie ze zobowiązań Rzeczypospolitej Polskiej, wynikających z art. 19 ust. 1 zd. 2 TUE*². Także teza ta jest przewrotna i nieuzasadniona. Organ, który nie jest sądem, nie może zapewnić skuteczności prawa UE lepiej, niż zrobi to sąd, co do którego legalności nie ma wątpliwości. Przede wszystkim jednak to uchwała Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych SN, sygn. III PZP 1/25 z dnia 24 września 2025 r. właściwie wykonuje zobowiązania Polski wynikające z prawa UE (m.in. art. 19 TUE), a do tego nie pozbawia jednostek skargi nadzwyczajnej.

Powyższe okoliczności i konstatacje przedkładamy jako uzasadnienie naszego stanowiska, powierzając je ławnikom Sądu Najwyższego, jego legalnym sędziom, wszystkim sędziom i ławnikom polskich sądów powszechnych oraz opinii publicznej.

Uchwała została podjęta jednogłośnie, w obecności ośmiorga członków Rady Ławniczej SN.

za Radę Ławniczą SN

(-)

*dr Andrzej Kompa
przewodniczący RŁ SN*

W głosowaniu uczestniczyli:

ŁSN Stanisław Adamski

ŁSN Małgorzata Figa-Tomińska

ŁSN dr Andrzej Kompa – przew. RŁ SN

ŁSN Joanna Lasko – wiceprzew. RŁ SN

ŁSN Sława Rafalak

ŁSN Monika Szafraniec

ŁSN Robert Szczerbaniak

ŁSN Przemysław Wiszniewski

¹ Komunikat SN, https://www.sn.pl/aktualnosci/SitePages/komunikaty_o_sprawach.aspx?ItemSID=750-b6b3e804-2752-4c7d-bcb4-7586782a1315&ListName=Komunikaty_o_sprawach
² l.cit.